

LESSON 18**MEETING THE FIVE FRIENDS**

Now the Buddha wanted to tell other people how to become wise, good and do service to others. On the fiftieth day the Buddha thought “Now Asita, Alara and Uddaka are dead. I cannot tell them what I know. But my friends – Kondanna, Bhaddiya, Wappa, Mahanama and Assaji are in Benares. I must go there and preach to them.”

Then He set out to walk to Benares about a hundred miles to tell them what He had found. And wandering day after day from place to place, at last one evening, He came near the grove where those five ascetics were staying. This grove was called the “Deer Park”.

They saw Him coming towards them and one said to another, “Look yonder! There is that ascetic Gotama coming here -- a luxury-loving fellow who gave up fasting and fell back into a life of ease and comfort. Don't let us speak to Him! Don't let us show Him any respect! Let nobody go and offer to take His bowl or His extra robe from Him. We'll just leave a mat there for Him to sit on if He wants to. and if He doesn't want, He can stand. Who is going to attend on a good-for-nothing ascetic like Him!”

However, as the Buddha came nearer and nearer, they began to notice that somehow He was not the same as He used to be in the days when they had lived with Him and studied under Him. Now there was something about Him, something noble and majestic such as they never had seen before. And almost in spite of themselves, before they well knew what they were doing, they had forgotten all they had just agreed on as to how they were going to receive Him. And one was hastening forward to meet Him, and respectfully taking His bowl and robe from Him. another busily preparing a seat for Him, while a third hurried off and brought Him water to wash His feet.

After He had taken the seat the Buddha spoke to them and said: “Listen, ascetics. I have found the way to deathlessness. Let me tell you. Let me teach you. And if you listen and learn and practise as I tell you, very soon you will know for yourselves not in some future life but here and now in this present lifetime that what I say is true. You will realise

for yourselves the state that is beyond all living and death.”

Naturally the five ascetics were very much astonished to hear their old master and teacher talking like this. They had seen Him giving up His hard life of fasting; they had seen Him stop from all efforts to find the Truth, and here He was actually coming to them and telling them that He had found the Truth! They simply did not believe Him; and they told Him so. “Why, friend Gotama,” said they, ‘when we were living with you, you practised all sorts of stem bodily mortifications such as were practised by no other ascetic we ever heard of in the whole of India, and that was why we took you for our master and teacher. Yet with all you did, you never found out the Truth you wanted to find. How is it possible you can have found it now when you are living a life of luxury, have ceased from striving, and have turned to live in ease and comfort?’”

But the Buddha replied, “You are mistaken, ascetics. I have not given up all efforts. I am not living a life of self-indulgence and idle comfort and ease. Listen to me. I really have attained supreme knowledge and insight. And I can teach it to you so that you also may attain it and possess it for yourselves.”

When the five monks were willing to listen to Him, He delivered His first sermon to these five ascetics. Here in this sermon, the Buddha advised his followers to avoid two extremes such as self-indulgence and self-torture and to practise his teachings. He also advised them to understand the four Noble Truths and to practise the Noble Path, or to lead a Buddhist way of life.

သင်ခန်းစာ (၁၈)

သူငယ်ချင်း ငါးယောက်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘယ်လိုအသိဉာဏ်တွေဖြစ်လာကြောင်း၊ ဘယ်လောက်ကောင်း ကြောင်းကို အခြားသူတွေကို ပြောပြချင်လာခဲ့ပြီး အခြားသူတွေကို ဟောပြောပြသချင်ခဲ့ပါတယ်။ ရက်ငါးဆယ်ပြည့်နေ့မှာတော့ မြတ်စွာဘုရားသည် “ယခုအသိတ၊ အာဠာရနှင့်ဥဒကတို့သည် သေလွန် သွားကြပြီ” လို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခဲ့ပါတယ်။ ငါသည် ငါသိမြင်လာတာတွေကို ၎င်းတို့အား မပြောပြနိုင် တော့ပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော ကောဏ္ဍည၊ ဘဒ္ဒိယ၊ ဝပ္ပ၊ မဟာနာမနှင့်အဿဇိ တို့သည် ဗာရာဏသီမှာရှိကြတယ်။ ငါ ထိုနေရာကိုသွားပြီး သူတို့ကို တရားဟောရမယ်။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် သူတွေ့မြင်လာသောတရားကို ၎င်းတို့အား ဟောပြောပြသဖို့ရန် မိုင်တစ်ရာ ခန့်ဝေးကွာသော ဗာရာဏသီသို့ ထွက်ခွါခဲ့ပါတယ်။ ယင်းနောက် တစ်နေ့မှတစ်နေ့ တနေရာမှ တနေရာသို့ လှည့်လည် လျက် နောက်ဆုံး ညနေချမ်းအခါဝယ် မြတ်စွာဘုရားသည် ၎င်းတို့ငါးယောက် နေထိုင်ကြသော တောအုပ်အနီးအနား သို့ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ထိုတောအုပ်ကို မိဂဒါဝုန်ဟုခေါ်ပါတယ်။

၎င်းတို့ငါးယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားဟာ သူတို့ဆီကို ဦးတည်လာနေတာကို မြင်ခဲ့ကြပြီး “ဟိုဘက်ကို လှည့်နေကြ” ရဟန်းဂေါတမသည် ဒီကိုလာနေတယ်ဟု တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောခဲ့ကြပါတယ်။ အစာမစားဘဲနေခြင်းကို စွန့်လွှတ်သောသူတွေ့နောက်ကိုလိုက်လျက် ချမ်းသာကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး အလွန်လွယ်ကူ သာယာသောဘဝသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီ။ သူ့ကို တို့ စကားမပြောကြနဲ့။ သူ့ကိုတို့ အရိုအသေမပေးကြနဲ့။ ဘယ်သူမှ သူ့ဆီကို သွားပြီး သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို ယူခြင်း ခရီးဦးကြိုဆိုကြခြင်း မပြုကြနဲ့။ ငါတို့အားလုံး ထိုနေရာမှာ သူ့ အတွက် ဖျာတစ်ချပ် ထားပေးကြမယ်။ သူထိုင်ချင်လဲထိုင်၊ မထိုင်ချင်လဲ မတ်တပ်ရပ်နေလိမ့်မယ်။ သူလို အရေးမပါ အရာမရောက်တဲ့သူတစ် ယောက်ကို ငါတို့က ဘာဂရုစိုက်စရာလိုလို့လဲ။

သို့သော်လဲ မြတ်စွာဘုရား နီးနီးလာသောအခါ ၎င်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားတွင် တမူထူးခြားနေ တာကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ ရှေးယခင်က ၎င်းတို့နှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့သော ဘုရားအလောင်းအဖြစ်နှင့် မတူတော့ပါ။ ၎င်းတို့ သည် မြတ်စွာဘုရားအပေါ်တွင် မကြည်ညိုသော စိတ်များပျောက်လွင့်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ၎င်းတို့ထဲမှ တစ်ယောက် သည် မြတ်စွာဘုရားအား ခရီးဦးကြိုပြုခဲ့ပါတယ်။ အခြားတစ်ယောက်ကလဲ မြတ်စွာဘုရားကို နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ တတိယတစ်ယောက်ကလဲ မြတ်စွာဘုရားအတွက် ခြေဆေးရေကို လျှင်မြန်စွာ ယူဆောင်လာ ပေးခဲ့ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံးတော်မူပြီးနောက် ၎င်းတို့ကို ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ “ရဟန်းတို့ နားဆင် ကြကုန်လော့။ ငါဘုရားသည် သေခြင်းကင်းရာ နည်းလမ်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ သင်တို့ကို ဟောပြော သင်ပြ ပေးမယ်။ သင်တို့ ငါဘုရား ဟောပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာ ကျင့်သုံးကြမယ်ဆိုလျှင် ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာမှာတင်ဘဲ တရား ထူးများ ရရှိသွားကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ သင်တို့သည် သင်တို့ ကိုယ်တိုင်ဘဲ အို နာ သေတို့ကို ကျော်လွန်သွားနိုင်တဲ့ တရားများကို တွေ့မြင် သိရှိလာမှာဘဲဖြစ်ပါတယ်။

ပစ္စဝဂ္ဂီငါးဦးတို့သည် သူတို့၏ဆရာဟောင်း ဘုရားရှင် ထိုကဲ့သို့ တရားဟောကြားသည်ကို တွေ့မြင်ရလို့ အလွန်အံ့ဩနေခဲ့မိကြပါတယ်။ ၎င်းတို့သည် ဘုရားရှင်၏ဒုက္ကရာစရိယကျင့်စဉ်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အမှန် တရားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့ရန် ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်ကိုလဲ တွေ့ရှိဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယခုတော့ အမှန်တရား အကြောင်းကို ဟောပြောပြသနေပါတယ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မယုံ နိုင်ခဲ့ကြပြီး “မိတ်ဆွေ ဂေါတမ ဘာကြောင့် ပါလဲ? သင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်နေစဉ်က အခြားသူများ မကျင့်သေးသည့် ဒုက္ကရာစရိယကျင့်စဉ်ပေါင်းများစွာကို သင်ကျင့်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သင့်ကို ကျွန်ုပ်က ဆရာအဖြစ်ဖြင့် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သို့သော် သင်ဟာ

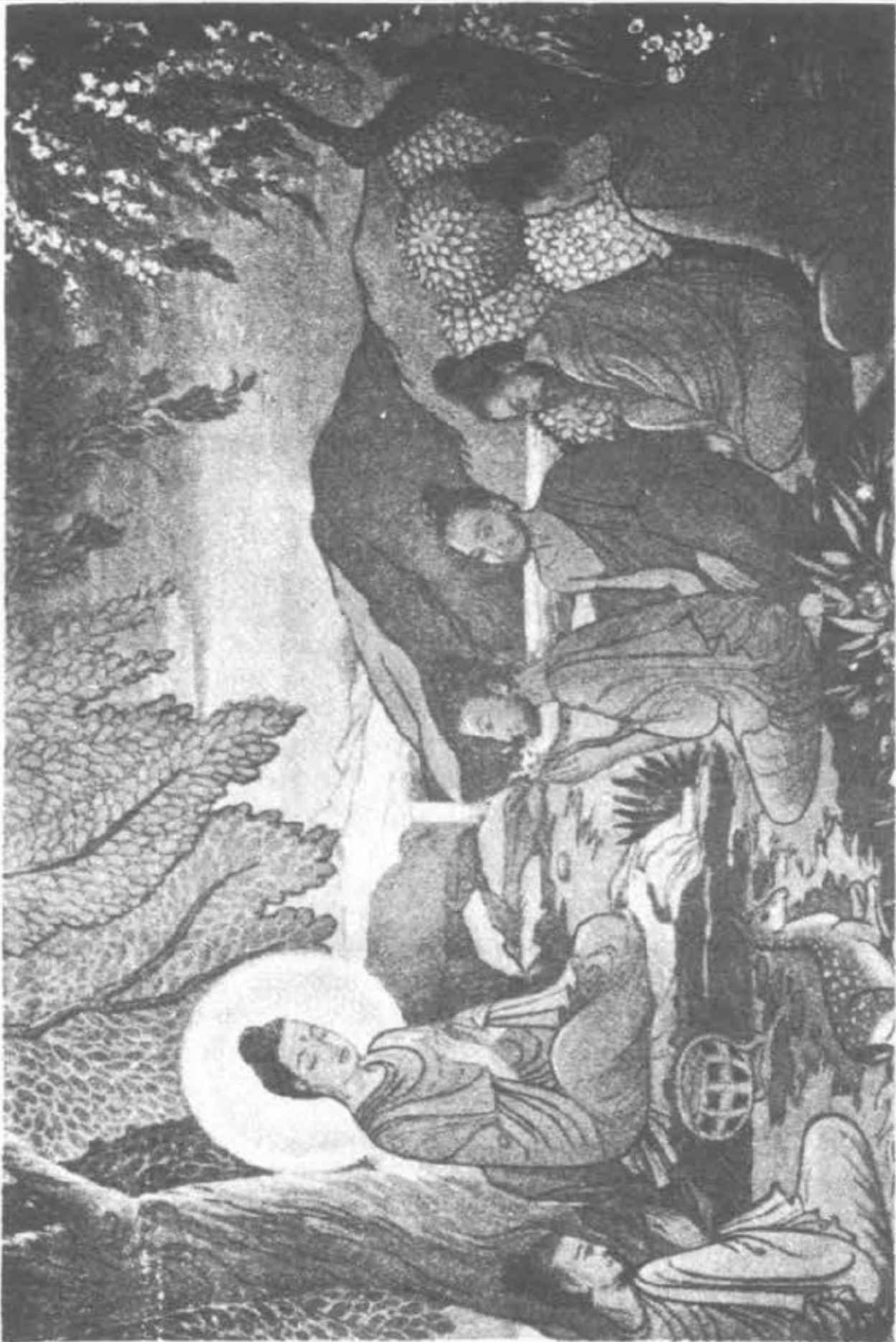
အမှန်တရားကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ယခုတော့ သင်ဟာ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ပြီး အမှန်တရားများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီ ဆိုတာကတော့ ယုတ္တိရှိ နိုင်ပါ့မလား” ဟု ပြောခဲ့ကြပါတယ်။

“သင်တို့မှားယွင်းနေကြတယ်။ ရဟန်းတို့ ငါသည် အရှုံးပေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ စိမ်ခံသည့်ဘဝ ကိုလဲ နေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ငါပြောတာကို နားထောင်ကြပါ။ ငါသည် ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် သစ္စာတရားကို သိမြင်ခဲ့ပါပြီ။ ယင်းတို့ကို သင်တို့အား ပြန်လည် ဟောပြောသင်ပြပေးလျှင် သင်တို့လဲ သိမြင်လာနိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်” လို့ မြတ်စွာဘုရားက ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို လက်ခံလိုက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ၎င်းတို့ ငါးဦးအား ဓမ္မစကြာတရားဦးကို စတင် ဟောကြားခဲ့ပါတယ်။ ထိုတရားတော်ထဲတွင် ဟိုဘက် ဒီဘက် အစွန်း ၂-ဖက်မလွတ်သော ကျင့်စဉ်များကို ရှောင်ကြဉ်ကြဖို့ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ၎င်းတို့ငါးဦးကို ဗုဒ္ဓဘာသာ၏အနှစ် သာရဖြစ်သော သစ္စာလေးပါးနှင့်မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်တရားများကို နားလည်သဘောပေါက်သည့်တိုင်အောင် ကျင့်ကြံ ဖို့ ဟောပြောခဲ့ပါတယ်။

The Buddha meets his Former Disciples at Sarnath

The First Discourse.